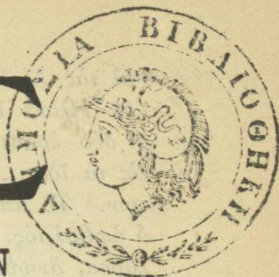

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΗΣΙ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1903

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Εν 'Αθήναις
'Οδὸς Τριπόδων 11
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ
Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α΄. ΦΥΛΛΟΝ 14^{ον}

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωταί)
ΕΣΩΤΕΡ. ἔτησίᾳ δρ. 4. — ἐξάμ. δρ. 2.50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5. — » φρ. χρ. 3. —

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Ι. ΜΕΣΗΜΒΡΙΑ

Ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ καὶ οἱ μεγάλοι φραγμοὶ δὲν σκιάζουσι πλέον. Τὰ ἀσθμαίνοντα ποίμνια πλαγιασμένα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χλοεροῦ λειμῶνος καὶ ὑπὸ τὴν καυστικὴν θερμότητα κοιμῶνται βαροῦχιον ὕπνον. Τὰ πιτηὰ ὑπὸ τὰ φύλλα περιμένουσιν ὄπως ἡ ἥσυχος ὥρα τῆς μεσημβρίας παρέλθῃ. Ἡ μεσημβρία εἶνε διὰ τοὺς ἐργαζομένους ἀπὸ πρωΐας ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως. Ἀναπαύονται τὴν ὥρα καὶ τὸ πᾶν ἀναπαύεται μετ' αὐτῶν. Μόνον ὁ τέτιζ καὶ ὁ κορυδαλλός, κινῶντες τὰ ἀκούρασια περὰ των, ἄδουσι κατὰ τὰς κωθρὰς ταύτας ὥρας, τὴν ζωὴν, τὴν ζωὴν ἡμῖς ποτὲ δὲν ὑπνώττει. Ἡ θάλασσα, ἡρεμεῖ ἐκεῖ κάτω, κτανή, ἀνευ ὀντίδος. Ἰσὶς ἐρυνθρὸς φαίνεται μακρὰν, ἀλλὰ τόσον μακρὰν ὥστε νομίζει τις ὅτι ἀκίνητῃ. Τὰ θαλάσσια πιτηὰ μὲ τὰς λευκὰς πτέρυγας των κοιμῶνται ὑπὸ τὰ κοιλώματα ἀπορρώγων βράχων! Ἡ ἀπόκρημος χλοηφόρος ἀκτὴ λάμπει ὑπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας ὡς σμαράγδινος τάπητος. Μία κραυγὴ ἀκούεται αἴφνης, ἡ σιωπὴ καὶ ἡ ἥσυχία ἀποκαθίστανται. Κατακεκμηκῶτες οἱ θερισταὶ ἐκ τῆς υπερβολικῆς θερμότητος εἰδὼν ἀποκεκοιμισμένοι ὑπὸ τὴν παχυσὴν σκιὰν ὑψηλοῦ θαμῶνος, ἡ δὲ βραδεία των ἀναπνοὴ ἀνασηκῶνει μετὰ ὀρθομικῆς κινήσεως τὸ πλατὺ στήθος των.

Εἰς ἀπόστασιν αἱ γυ-

ραῖκες συναθροισμένοι ὑπὸ τὴν σκιὰν μιᾶς νίας μελλίας κοιμῶνται καὶ αὐταὶ ξυ βαροῦχιον ὕπνον.

Μία ἐξ αὐτῶν, καθημένη μόνη καὶ τὴν κεφαλὴν ἀκουμβισμένην ἐπὶ τοῦ κατηφορικοῦ μέρους χλοεροῦ χάνδακος, φαίνεται ὄνειροπολοῦσα μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστούς. Θόρυβος ὡς ἐλαφρὸν φύσημα ἀέρος ἀκούεται αἴφνης ἐκ τοῦ κυκλιδωτοῦ διαφράγματος καὶ ἡ κοιμωμένη χωρὶς δόλου τὰ ταραχθῆ ἀνοίγει τοὺς πλήρεις γοητείας αὐτῆς ὀφθαλμοὺς καὶ παρατηρεῖ! Ἀμέσως ἐγνώρισε τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἔκπτε πρὸς αὐτήν. Ἐγνώρισε τοὺς ὀφθαλμοὺς οἷτινες εἶχον κυριεύσει τὴν καρδίαν της, τὴν θέλησίν της, τὸ πᾶν τέλος! Τοὺς κτανοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μνηστήρος! Προσητένιζε καὶ ἐκεῖνος, μὲ τὸ ὄμμα τοῦ πόθου τὸ ἐμπλεον καὶ μεστὸν πάσης θυμύρους δλκῆς, τὴν καλλίμορφον κόρη καὶ ἐπὶ πολὺν ἔμενον ἀμφοότεροι ἀκίνητοι παρατηροῦντες ἀλλήλους πλήρεις πάθους!

Κατόπιν ἡ νεᾶνις ἔγειρε θεῖσα προχωρεῖ πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις τὴν περιμένει... Οὗτος ἀνοίγει ἀθορύβως τὸ διάφραγμα καὶ διελθούσα ἐκεῖνη τὸ κλείει, χωρὶς δόλου τὰ τσρά η τῶν κοιμωμένων θεριστῶν τὸν ἥσυχον ὕπνον.. Διαβάντες οἱ δύο ἐρασταὶ διὰ μέσον χλοερῶν ἀτραπῶν ἔφθασαν εἰς γλυκεῖαν κοιλιάδα, ἐνθα δὲν ἤκούετο εἰμὴ ὁ ψιθυρὸς τοῦ ὄρακος καὶ τὸ γλυκὺ κελάδημα τῆς ἀηδόνης. Ἐκεῖ ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν καὶ γοητευτικὴν κοιλιάδα, διεξετυλίχθει ὁ ἔρωτος ὁ σγκινῶν τὰ μύχια αἰσθημάτων δύο καρδῶν.

Ἐκεῖ ἔμπλεοι ἀφάτου χαρᾶς ἔβλεπον τὰ ὄνειρα

Ἐπ' αὐτοφόρῳ
Ἔργον Καρόλου Μπολὸν, ζωφγάλου

καὶ τὰς ἐλπίδας τῶν πραγματοποιουμένων...
 Ὁ Ἥλιος ἔκλυε πρὸς τὴν δύσιν του καὶ οἱ δύο ἔρασαι ἠγαγκάσθησαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ ἴδια... Ἦδη εἶνε ἔμπροσθεν τοῦ ἀγροῦ τῶν. Τὸ ἄπειρον ἐκτείνεται μέχρι οὐ φθάσει ὁ ἀφθαλμός. Ὁπισθεν ἡ ἀτέρμων κυανὴ θάλασσα, ἀνωθεν ὁ γλαυκὸς οὐρανός. Παρατηροῦν τὰ ἀγαθὰ τῶν ὁμοῦ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ σπείρουν καὶ θὰ θερίζουν τὸν πατρικὸν τοῦτον ἀγρὸν, ὅστις θέλει τοῖς ἀνήκει! Ἡ ζωὴ τοῖς ἀνήκει ὁμοῦ μετὰ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς νεότητος. Ἄνευ ἀφρώτων ὀνείρων, ἄνευ μωρῶν καὶ ἀπατηλῶν ἐλπίδων, μετὰ τὸ σέβας τοῦ καθήκοντος καὶ τὸν ἔρωτα τῆς ἐργασίας, προχωροῦσι βραδέως οἱ δύο ἔρασαι, εὐτυχεῖς καὶ σοβαροί, ὑπὸ τὸν ἥλιον τῆς μεσημβρίας.

II. ΥΠΟ ΤΑΣ ΜΕΛΙΑΣ

Προχωροῦσι βραδέως οἱ δύο ἔρασαι διὰ μέσον τῶν χλοερῶν ἀτραπῶν ὑπὸ τὴν πικρὴν σκιὰν ὑψηλῶν μελιῶν. Πλὴν ἐνῶ βαδίζουσιν ὁ νέος διακόπτει τὴν σιωπὴν ἐρωτᾷ τὴν νεάνίδα μετὰ τὸν φωνῆς περιίλπον: «Λοιπὸν δὲν θέλεις; Δὲν συγκατανεύεις;» Ἡ νεάνις σιωπᾷ. Θὰ εἶχε καρδίαν σκληροτέραν γρανίτου ἢ ἐλεγεῖν οὐκ εἶχε συγκατατίθειτο. «Μὲ ἠγάπας μέχρι τοῦδε, ἐπαναλαμβάνει καὶ πάλιν ὁ νέος, ἀλλ' ἤδη δεικνύσαι πρὸς με ἀδιάφορος καὶ ψυχρὰ, ἂν ὅπου ἐπανασε νὰ με βλέπης.» Ἡ νεάνις δὲν εἶπε τίποτε ἐρηθρότης ζωηροτέρα ἀνέβη ἐπὶ τῶν παρεῶν τῆς. Οὗτος ἐνόμισεν ὅτι θὰ ὠμίλει ἀλλ' αὐτὴ ἔμενε σιωπηλὴ ἐξακολουθοῦσα νὰ βαδίζῃ παρὰ τὸ πλευρόν του. Ἡ ἀτραπὸς ἐστὲν ἤδη. Οἱ κλάδοι τῶν μελιῶν καὶ τῶν ἄλλων δένδρων διεστραυροῦντο ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν. Οὗτος ἐπλησίασε τότε περισσότερο τὴν νεάνίδα καὶ λαβὼν τὰς τρεμούσας αὐτῆς χεῖρας, τῆ λέγει: «Μάλιστα, ἐνόμιζα ὅτι με ἠγάπας, ἐπίστευον ὅτι θὰ διηρώμεθα τὴν ζωὴν ὁμοῦ, ἀλλὰ σὺ εἶχες τὴν καρδίαν ἄλλου.» Ἀφῆσας τότε τὰς τρεμούσας τῆς νεάνιδος χεῖρας παρετήρει αὐτὴν με ἕφος παρωρωτισμένον. Οἱ θερισταὶ ἠκόμιζον τὰ δρέπανά των, εἰς τὸν χλοερὸν λευκῶνα. Μακρόθεν ἠκούετο τὸ βραχνὸν τοῦ κόρακος κόρασμα. Ἐπὶ τὸς ἄσματος διήλθε τὸ ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν των διάστημα καὶ οὗτος ἐλιποψύχησε βληθεὶς ὑπὸ ἀκατασχετοῦ λύπης καὶ ἀπογοητεύσεως ἐν πλήρει ἡμέρᾳ τοῦ Ἰουνίου...

Ὡ! φίλε μου, λέγει ἡ νεάνις, ἦτις ἐπιθέσασα καὶ τὰς δύο τῆς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ νεανίου παρετήρει αὐτὸν μετὰ συγκινήσεως καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων. Σὲ ἠγάπων πάντοτε ἀλλὰ σὺ ἀπέκρυπτες τὸν πρὸς ἐμὲ ἐρωτᾶσον, καὶ ἤδη σήμερον ὁ πατήρ μου με ὑπεσχέθη εἰς ἄλλον...

Ἐπὶ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας τὰς διεσπυρῶσας διὰ μέσον τῶν πικρῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων ἔμενον ἀκίνητοι μετὰ συντριμμένης καρδίας καὶ μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων, ἐνῶ μακρόθεν καὶ διὰ μέσον τῶν πικρῶν φυλλωμάτων ἠκούετο ἐρωτικὸν καὶ περιπαθὲς ἄσμα.

Ρόδος.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Δ. ΔΡΑΚΙΔΗΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

Δι' ἐσέ.

Ὅταν θὰ διαβάσης τὰς γραμμὰς αὐτὰς θὰ εἶμαι ἤδη μακρὰν ἀπὸ σέ, ὁ νοῦς μου θὰ πτερογίγῃ πάλιν πρὸς σέ, καὶ τὰ μάτια μου ἀποσταμένα μάτην θὰ ζητοῦν νὰ εὑροῦν ἀνάπαισιν ἐπάνω εἰς τὸ μονότονον κύλισμα τοῦ κύματος.

Ἦσο γυνὴ, καὶ σὲ ἠγάπησα ὡς θεάν, ἢ θεά σου με ἐπλήρη ἔρωτος σὲ ἀνύψωσα διὰ τῶν πτερῶν τῆς φαντασίας μου μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ σὲ ἐλάτρευσα ἐκεῖ, σὲ φαντάσθην σὲ ἠθέλησα, αἰθερίαν ἀγνὴν ἀμόλυντον ἀπὸ παντὸς ἀνθρωπίνου λογισμοῦ. Ἦσο δι' ἐμὲ ἀστὴρ Ἑλλάδος, γλυκὺς τῆς ψυχῆς ρεμβασμός, καὶ σὺ θὰ ἐπέφερες τὴν γαλήνην εἰς τὰς τρομερὰς τοῦ πνεύματος τρικυμίας. Φεῦ πόσον ἠπατήθην, πτωχὰ μου ὄνειρα! οὐκ εἶπα πτωχὰ ἀνθιμίας πασχούσης καρδίας, ραντισμένα μετὰ τὰ δάκρυά μου ἀναζήσατε πάλιν διὰ τὰ καταστῆσατε τὴν βάσανον μεγαλειότεραν, καὶ τὸν πόνον μου πλέον ἀκοίμητον. Δυστυχῆς! Καὶ τώρα;...

Φεύγω, καὶ φεύγω μακρὰν, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἀήρ δὲν φέρει φυσιήματα, καὶ τὸ κύμα ὅτ' ἀκρογιάλι μου δὲν θὰ φέρῃ πλέον οὔτε ἐρωτευμένων στεναγμούς, οὔτε ἀπλητισμένων πύρινα δάκρυα. Χαῖρε ἐσύ, καὶ ὅταν θὰ διαβάσης τὰς γραμμὰς αὐτὰς, ὅπως ἐν βλέμμα εἰς ἐαυτὴν καὶ ἐρώτησον τὰ μαλλιά σου, τὰ ὠραία σου μαλλιά, καὶ ἐρώτησον τῶν χειλέων σου τὸν ῥόδινον κόσμον, καὶ τῶν δακτύλων σου τοὺς ὀλόλευκους κρίνους καὶ ἂν αὐτὰ δὲν σοῦ ἀπαντήσουν τότε ἐρώτησον τὴν καρδίαν σου, αἰσθάνεται πλέον τίποτε δι' ἐμὲ;

Ἐγὼ πλέον εἶμαι νεκρός, οὐκ νεκρωθῆτε δι' ἐκείνην τῆς καρδίας μου παλμοί, ἀλλοῦ, ναι ἀλλοῦ εἶν' τὰ μάτια ποῦ χύνουν δι' ἐσὲς τὸ γλυκὺ βάλαμό τους, ἐλάτε μ' ἐμὲ πτωχοὶ τῆς καρδίας μου παλμοί, καὶ μὴ φοβεῖσθε, θὰ εὐρεθῆ καὶ γὰρ σὰς μιᾶς ἄλλης γλυκεῖας ἀγκάλῃ.

Πειραιεύς.

ΔΗΜ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

IVAN TOURGUENEFF

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ ΣΤΟ ΣΟΡΡΕΝΤΟ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

ΒΕΛΣΚΥ

Τί θὰ πῆ ἡ Θεοῖα σας; Ὅχι δὲσση τὴν συγκατάθεσίν της. Νὰ ἔρχεται... Ὅχι ἰδῆτε, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐπιδοκιμάσῃ...

ΜΑΡΙΑ

Κύριε Βέλσκυ, τί κάνετε;

ΒΕΛΣΚΥ

Τίποτα, τίποτα... Ὅχι δῆτε... Ἡ Κα Ἐλέτσκυ καὶ ὁ Ἀθακῶφ εἰσέρχονται ἀπὸ τὸν κήπον.

ΣΚΗΝΗ XII

Οἱ οὐτ. 1, ἡ κ. ΕΛΕΤΖΚΥ καὶ ὁ ΑΒΑΚΩΦ

ΑΒΑΚΩΦ

Καὶ γιὰ τὴν βιάζεσθε τόσο νὰ μπῆτε, Ναδεζδα Παυλόβνα;

Κα ΕΛΕΤΖΚΥ

Ἄλλὰ εἶναι καιρὸς νὰ ἰδοῦμε τί κάνουν ἐκεῖ οἱ δύο τους.

ΒΕΛΣΚΥ (τρέχων πρὸ τῆς Κα Ἐλέτσκυ)

Κυρία!

Κα ΕΛΕΤΖΚΥ (ψυχρῶς)

Τί ἔχετε;... μ' ἐτρομάξατε... (Ὁ Ἀθακῶφ παραινεῖ τὸν Βέλσκυ μετὰ τὸ ὄρος ἐκπληκτον).

ΒΕΛΣΚΥ

Εἶμαι πολὺ συγκινημένος, κυρία, ἀλλὰ μὴ προσέχετε... Βλέπετε, δὲν μπορῶ πειθᾶ νὰ κρατηθῶ... ἔ... ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω τὴν...

ΑΒΑΚΩΦ

Θεσέ μου!... Το πᾶν ἐχάθη! (πίπτει εἰς ἐν κάθισμα).

ΒΕΛΣΚΥ

Τὴν ἀνεψιάν σας εἰς γάμον... τὴν δεσποινίδα Μαρίαν!...

Κα ΕΛΕΤΖΚΥ (πολὺ ἐκπεπληγμένη)

Τὴν ἀνεψιάν μου εἰς γάμον;

ΑΒΑΚΩΦ

Πῶς;... τί;... (Ἠθῶ ἀπὸ τὴν πολυθρόναν.) Ζητεῖτε τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Μαρίας;... Συγκατατίθεμαι... συγκατατίθεμαι... καὶ σὰς ἐπιδοκιμάζω... Παιδιά!... Δότε μου τὰ χεῖρά σας... (Ἀρπάζει τὴν χεῖρα τῆς Μαρίας καὶ τὴν ἐκπνέει μετὰ τῆς τοῦ Βέλσκυ). Σὰς εὐλογῶ, φίλοι μου... νὰ ζήσετε χρόνια πολλά ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐτυχίᾳ καὶ νὰ ἀποκτήσετε ὅσα παιδιά μπορεῖτε!...

Κα ΕΛΕΤΖΚΥ

Ἄλλὰ, σταθῆτε σταθῆτε... κύριε Ἀθακῶφ, τρελαθήκατε;... Τί σημαίνουν αὐτὰ ὅλα;... Δὲν καταλαβαίνω τίποτα. Σεῖς, κύριε Βέλσκυ, μοῦ ζητεῖτε τὴν χεῖρα τῆς Μαρίας;... Σεῖς!...

ΒΕΛΣΚΥ

Ἐγώ!

Κα ΕΛΕΤΖΚΥ

Καὶ ἐκεῖνη;

ΒΕΛΣΚΥ

Δὲν λέει ὄχι.

Κα ΕΛΕΤΖΚΥ

Μαρία, δὲν λές τίποτα ἐσύ;

ΑΒΑΚΩΦ

Ἄλλὰ τί θελετε νὰ εἰπῆ, κυρία;... Πιστεύετε ὅτι τὰ πράγματα θὰ ἤρχοντο ὡς ἐκεῖ χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν της;

Κα ΕΛΕΤΖΚΥ

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἂν ἐτελείωσαν ὅλα, τὸ λάθος εἶνε δικό σας! (Πρὸς τὸν Βέλσκυ) Ὁμολογῶ ὅτι ἡ αἰτησίς σας με ἐκπλήσσει, με ἐκπλήσσει πολὺ... Εἶνε τόσο ἀπροσδόκητη... ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ γείνω πρόσκομμα εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀνεψιάς μου, ἂν σεῖς μπορεῖτε νὰ κάμετε τὴν εὐτυχίαν της!...

ΒΕΛΣΚΥ

Συγκατατίθεσθε λοιπὸν; (Τῆς φιλεῖ τὴν χεῖρα)

ΑΒΑΚΩΦ

Ἄναμφιβόλως, συγκατατίθεσθε... Οὐρρά! Δεσποινὶς Μαρία! Πλησιάζατε καὶ σεῖς...

ΜΑΡΙΑ (πλησιάζουσα τὴν Κα Ἐλέτσκυ)

Ἀγαπητὴ Θεοῖα!

Κα ΕΛΕΤΖΚΥ

Καλὰ, καλὰ!... (Τῆς δίδει ἐν ράπισμα φιλικῶς ἐπὶ τῆς παρειᾶς). Εἶσαι... εἶσαι... ἀνεψιά μου!... (Πρὸς τὸν Ἀθακῶφ). Καὶ βλέπετε, κύριε Ἀθακῶφ, πόσο ἦσαν σωστά τὰ συμπεράσματά σας;

ΑΒΑΚΩΦ

Ἄ! Κυρία! Δὲν ἐμμένω διόλου εἰς τὰ συμπεράσματά μου. Εἶμαι ἀμαρτωλός, ὅπως ὅλοι οἱ ὀνητοῖ... μόνον δι' ἐνὸς πράγματος ἀποκρίνομαι... διὰ τῆς ἀπολύτου ἀφοσιώσεώς μου πρὸς σὰς... ἀφοσιώσεως ἀμεταβλήτου, αἰωνίας... Ἄ! Κυρία! Ἄν καὶ μεῖς...

Κα ΕΛΕΤΖΚΥ

Ἄν καὶ μεῖς;

ΑΒΑΚΩΦ

Ἄν, μετὰ τὸ παράδειγμα αὐτῶν τῶν νέων, καὶ ἐμεῖς.

Κα ΕΛΕΤΖΚΥ

Αὐτῶν τῶν νέων;... νὰ μιλάτε γιὰ λογαριασμό σας, κύριε Ἀθακῶφ, ἐγὼ δὲν εἶμαι γρη῏!...

ΑΒΑΚΩΦ

Μὲ ἐννοεῖτε, κυρία... Καὶ ἐπειτα θὰ ἐπιστρέψαμεν στὸ σπίτι μας... καὶ πόσο θὰ εἶμαστε εὐτυχημένοι!...

ΛΕΩΦΩΡΟΣ ΑΘΗΝΑΣ

Βραβεύθεισα εἰς τὸν β' Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.

(Ἐκ γυμνασίου φ' αὐτοῦ 1902)

Κα ΕΛΕΤΖΚΥ

Δὲν λέγω ὄχι... ἀλλὰ πρῶτα θὰ πάμε στὸ Παρίσι ;

ΑΒΑΚΩΦ

Στὸ Παρίσι :... Ἀλλὰ τὸ Παρίσι εἶναι στὸ δρόμο μας γιὰ τὸ Στρατῶρ ;

Κα ΕΛΕΤΖΚΥ

Δὲν ξεύρω... ἀλλὰ θὰ πάμε ἀναμφιβόλως ; στὸ Παρίσι... Ἐκεῖ θὰ παντρευτοῦν οἱ νέοι.

ΑΒΑΚΩΦ

" Ἄς παντρευτοῦμε ὅλοι... καὶ ἐπειτα... στὸ σπίτι !

Κα ΕΛΕΤΖΚΥ

" Ἄ, γι' αὐτὸ θὰ ξαναμιλήσουμε πάλι... (Μετά τινά παῦσιν). Ἀλλὰ δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ αὐτὴ τὴ βραδυὰ στὸ Σορρέντο !...

ΒΕΛΣΚΥ

Ὅτ' ἐγώ...

ΜΑΡΙΑ

Ὅτ' ἐγώ...

ΑΒΑΚΩΦ

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ τὴν λησμονήσῃ !

Κα ΕΛΕΤΖΚΥ

Παρακαλῶ, κυριε... νὰ μιλάτε γιὰ λογαριασμό σας...

ΔΥΛΑΙΑ

Μετάφρασις.

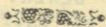
ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

ΕΛΠΙΔΕΣ

"Όταν ὁτὰ μάτια σ' ἀντικρῶ
τὰ μάτια μου δὲ φλόγες
βαφτίζονται καὶ τὴ φωτιά,
τὴ λάβρα, τὴ λαχτάρα
φέρνουν ὁτὰ βᾶθη τῆς καρδιάς,
καὶ λὲς ἀνάβει μέσα
ὁτὰ σιγήθειά μου ἠφαίστειο,
π' ἂν τύχη καὶ ξεσπάσῃ
τὸν κόσμ' ὀλόκληρο ἔμπορεῖ
νὰ κάψῃ, νὰ μαράνῃ,
ἕνα γλυκὸ χαμόγελο
τὸν πόνο μ' ἀποσβένει
κι' ἡ φλόγα γίνεται δροσιά,
ἡ σπύθαις τῆς ἐλπίδες.

Ἀπρίλιος 1903.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Γ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΛΙΓΟΛΟΓΗ

Κάποια Θεὰ τοῦ Ὀλύμπου καὶ Βασίλισσα
λὲς καὶ ξαναγεννήθη ὁτὴ μορφὴ σου
Κι' ἔχεις τὸ κάλλος καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς
Ἐστὴν ὄψι σου καὶ μέσα ὁτὴν ψυχὴ σου.

Καὶ ἔχεις τὴν βασιλικὴ πορφύρα σου
Ἐστὰ ῥόδινα ἀφῶατα μάγουλά σου
Κι' ἔχεις ἀπὸ διαμάντια μαῦρα στέμμα σου
Τὰ μεταξένια ὀλόμαυρα μαλλιά σου.

Κι' ἐστ' ἀπ' τὰ κοραλλένια χεῖρά σου
Ποῦχουν πλαστῆ μετὰ τὰ φιλιὰ τῆς Μοίρας
Λίγα δᾶν προσταγῆ φεύγουν Βασίλισσας
Τὰ λόγια σου, γλυκὰ δᾶν ἦχου λύρας.

Κάποια Θεὰ τοῦ Ὀλύμπου καὶ Βασίλισσα
λὲς καὶ ξαναγεννήθη ὁτὴ μορφὴ σου
Κι' ἔχεις τὸ κάλλος καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς
Ἐστὴν ὄψι σου καὶ μέσα ὁτὴν ψυχὴ σου

Λαύριον.

ΓΙΩΡΓΟΣ Ν ΘΩΜΑ Γ' ΔΗΣ

ΣΤΟ ΑΣΤΡΟΝ

Εβγα εβγα ἀστρακάκι
Στὸν γαλάζιο οὐρανό,
Ποῦ μετὰ πείσμα περιμένω
Εγὼ τώρα νὰ σὲ ἴδω.
Ρίπτω βλέμμα καὶ θαναμάζω
Όταν πνέῃ ἐσπερινή
Στὴν γλυκεριά σου τὴ μορφή.

Ἀθήναι.

ΙΩΑΝ. Χ ΧΡΗΣΤΟΥ

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

... Ἐν τούτῳ αἱ κακαὶ γλώσσαὶ δὲν λείπουν.
Τὴν ἐπομένην ὁ Γιόχαν ἐμονομάχει μ' ἕνα συνά-
δελφόν του, ὅστις τοῦ ἔρριψεν ὑπαινιγμὸν τινα. Ὁ
ὑπαινιγμὸς αὐτὸς τοῦ ἐστοίχισεν ὠραιότατην σπα-
θίαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στήθους.

... Τὴν μεθεπομένην δευτέρα μονομαχία. Κά-
ποιος δικηγόρος, κατηγορῶν τὸ ἔθμιον τῆς μονομα-
χίας, ἀπεφάνθη ὅτι οἱ νικῶντες εἶχον πάντοτε ἀδι-
κον. Τοῦτο ἦτο ἕμιμος προσβολὴ εἰς τὴν ὁποίαν
ὁ λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ ἀπήντησε δι' ἄλλου
εἰρισμοῦ.

— Ἐγὼ ἀκούῃ ἀδικον, κύριε ; ἠρώτησε τὸν πί-
πτοντα ἀντίπαλόν του.

— Πλέον ἢ ποτέ, ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος. Ἡ
σύζυγός σας ἀνήκει πλέον εἰς τὴν χορείαν τῶν
κοινῶν γυναικῶν.

... Ἐὰν δὲν ἐπενέβαινον οἱ μάρτυρες ὁ λοχαγὸς
θὰ τὸν εἶχεν ἤδη καταεσχίσει. Οὐχ ἦτον ἐπιστρέ-
φων οἶκαδε ἐν λύσει δὲν ἔπαυε συλλογιζόμενος
τούς λόγους τοῦ ἀντιπάλου του.

... Τὸ ἔσπερας ἐκεῖνο προσηνέχθη, τὸ πρῶτον
ἤδη, ἀποτόμως πρὸς τὴν σύζυγόν του. Ὅτε δὲ μετ'
ὀλίγον ἐφθασεν ὁ φίλος του ἐφάνη ψυχρὸς πρὸς
αὐτόν, σχεδὸν προσβλητικὸς.

... Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ἦτις ὑπῆρξε βια-
στική, ὁ Γιόχαν ἀπήγερσεν εἰς τὴν σύζυγόν του
νὰ ἐξέλθῃ πλέον καὶ πρὸ πάντων νὰ ποδηλάτῃ
ἀνευ τῆς ἀδείας του. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἐξήρχετο μό-
νον μοῦλι του καὶ πελὴ ἢ ἐφ' ἀμάξης. Ἀπόλυτος
ἀπαγόρευσις πλέον τοῦ ποδηλάτου.

... Τὴν ἐπομένην ἡ φρουρὰ τοῦ Πότσδαμ ἦτο
ἐπὶ ποδὸς ἀπὸ πρωίας. Διαταγῆ τοῦ Αὐτοκράτορος
θὰ ἐξεκίνηε πρὸς τὰ δυτικὰ τῆς Γερμανίας σύνορα,
συνενομιμένη πρὸς τὰς λοιπὰς δυναμείας τοῦ Στρα-
τιωτικοῦ Σώματος, εἰς ὃ ἀνήκε, πρὸς ἀπόκρουσιν
ὑποτιθεμένης εἰσβολῆς τοῦ ἐχθροῦ.

... Ἐντὸς μιᾶς ὥρας ὀλόκληρος ἡ φρουρὰ ἦτο
ἐτοίμη καὶ ὑπὸ τούτοις ἡχοῦς τῆς μουσικῆς ἀνεχώρει.
Ὁ Χάρρυ, μὴ ἀνήκων εἰς τὴν φρουρὰν τοῦ Πότσδαμ
ἀλλὰ διατελῶν ἐπ' ἀδείας, δὲν ἔλαβεν, ἐννοεῖται,
μέρος.

... Ἡ στρατιωτικὴ αὐτὴ ἐκδρομὴ θὰ διήρκει δύο
ἢ τρεῖς ἡμέρας. Θὰ ἐξετελοῦντο γυμνάσια
Μεραρχίας ἢ ὤματος, στρατοπέδευσις, ψευδομα-
χαι, μεθ' ὃ θὰ ἐπέστρεφον.

... Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, ὑπὸ λαμ-
πρὸν ἡλίον καὶ ἀτμόσφαιραν χλιαράν, ὁ Χάρρυ καὶ
ἡ Μπέρτα ἐξῆλθον ἐπὶ ποδηλάτου.

... Ἄχ ! τί γλυκύτητα ποῦ ἔχει ὁ ἀπηγορευμέ-
νος καρπὸς !... Πόσον μία ἀπόλαυσις, γενομένη
κρυφὰ καὶ ὑπὸ τὸν φόβον τῆς τιμωρίας μᾶς φαίνεται
ἀπείρως γλυκυτέρα !...

... Αἴφνης περὶ τὸ μεσονύκτιον οἱ κάτοικοι τοῦ
Πότσδαμ ἀφυπνίσθησαν ὑπὸ τῶν ἡχῶν τῆς μουσι-
κῆς ἦτις ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς ἐπανήρχετο ἀνα-
κρούουσα θοοῦρόν τι ἐμπατήριον.

... Ἡ πρόφασις τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων
καὶ τῆς ἀποκρούσεως φανταστικοῦ ἐχθροῦ ἐπενοήθη
ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν νὰ
ἴδῃ ἐντὸς πόσης ὥρας ὁ στρατὸς του ἠδύνατο νὰ
παραταχθῇ εἰς τάξιν μάχης. Τὰ ἀποτελέσματα
ἦσαν λίαν ἱκανοποιητικὰ, διὸ μετὰ τὴν τέλεισιν μι-
κροῦ στρατιωτικοῦ περιπάτου ἐπέστρεψαν ὅπως ὁ
στρατὸς ἐπανέλθῃ εἰς τὰ ἴδια.

... Ἦτο δωδεκάτη καὶ ἡμίσεια περίπου, ὅτε ὁ λο-
χαγὸς Γιόχαν Χάουμαν ἐπανήρχετο οἶκαδε. Οἷα
ἀπρόοπτος ἐμφάνισις ! Ἡ ὠραία Μπέρτα κατὰ τὴν
ὥραν ταύτην, ὑποθέτουσα πολὺ μακρὰν τὸν σύζυ-
γόν της, διεσκέδαζε μετὰ τοῦ Χάρρυ εἰς ἐσοχικόν
τὸ ἐστιατόριον τῶν περιγύρων τοῦ Πότσδαμ, εἶδο-
ποιήσασα ὀπωδήποτε τὴν θαλαμηπόλον της, διὰ
κάθε ἐνδεχόμενον, ποῦ ἠδύνατο νὰ τὴν ζητήσουν
ἐν περιπτώσει ἀπρόοπτου. Ὡς βλέπετε προητοιμα-
σμένην διασκέδασιν !...

Ὅπισθοχώρησε δύο βήματα κλονούμενος ὡς οἰνοβαρῆς... (Σελ. 113).

— Καὶ λοιπὸν ποῦ εἶνε ἡ Μπέρτα ; ἠρώτησεν ὁ
λοχαγὸς εἰσερχόμενος τὴν θαλαμηπόλον.

— Ἡ κυρία κοιμάται, ἀπήντησεν ἐκεῖνη μετὰ
μικρὸν τρικλισμὸν εἰς τὴν γλώσσαν.

— Περιέργον ! εἶπεν ὡσεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁ λοχα-
γός. Ἀλλοτε ἐκεῖνη μετὰ ὑπεδέχτο καθ' οἰανδήποτε
ὄραν καὶ τότε κοιμάται ἀδιάφορος !... Μήπως μνη-
σικακεῖ διὰ τὴν χθεσινὴν σκηνὴν ;... Εἶνε ἀδύνατον,
ἡ Μπέρτα δὲν εἶνε μοχθηρὰ. Ἀλλως τε ἂν κἀν τὴν
τὴν θυμωμένην μὲ ἐν φίλμῳ θὰ ξεθυμώσῃ...

... Καὶ μετὰ τὰς σκεψεις αὐτὰς ὤδευσε πρὸς τὸν
κοιτώνα. ἐνῶ ἡ θαλαμηπόλος ἠκολούθει ἐντρομος
δι' ὅ,τι ἐμιελλε νὰ συμβῇ καὶ μὴ τολμῶσα νὰ εἴπῃ
λέειν.

... Ποῖα ἐκπληξίς, Θεέ μου ! ποῖα ὀδυνηρὰ ἐκ-
πληξίς διὰ τὸν ἀτυχεὲς λοχαγόν, ὅταν, πλησιάσας
εἰς τὴν κλίνην καὶ ἀνασύρας ὀλίγον τὸ σκέπασμα,
ἀνεκάλυψεν ὑπ' αὐτὸ κοιμημένην βαρέως τὴν...
μαγεύρισαν !

... Τοῦ ἐφάνη ὅτι ὁ κεραυνὸς ἐνέσκηψε πρὸ τῶν
ποδῶν του !... Ὅπισθοχώρησε δύο βήματα κλονού-
μενος ὡς οἰνοβαρῆς, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ ἐπὶ
τινα λεπτὰ προσητέριεν ἠλιθίως τὴν πρὸ αὐτοῦ
κοιμημένην γυναῖκα.

... Εἶνε ἐκτὸς περιγραφῆς τὸ ὅ,τι ἠσθάνετο κατὰ
τὰ λεπτὰ ἐκεῖνα τῆς ὥρας. Ἡ κεφαλὴ του ἐδό-
μυε καὶ τὸ φᾶσμα τῆς καταρρευσάσης εὐτυχίας του
διήρχετο πρὸ τῶν ὀμμάτων του, ἀπαίσιον, ἐμποιοῦν
φόβον. Οὐδ' ἠσθάνθη κἀν ὅτι ἡ θαλαμηπόλος, ὑπὸ
τὸ ἀνάμικτον αἶσθημα τοῦ φόβου καὶ τοῦ οἴκτου δι-
ατελοῦσα, εἶχε πέσει εἰς τὰ γόνατα καὶ τὸν ἰκέτευε
θρηνοῦσα νὰ ἡσυχάσῃ διότι ἡ κυρία μετέδῃ εἰς μίαν
φίλην της φοβουμένη νὰ μείνῃ μόνῃ εἰς τὸ σπῆτι.

... Τέλος ἡ γοητεία, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας
διετέλει ὁ ἀτυχεὲς ἀειωματικός, διελύθη καὶ τότε
τὴν προτέραν ἀπελπισίαν διεδέχθη τρομερὰ ὀργή.

... Ἐσυρε τὸ εἶφος καὶ τὸ ἔθηκεν εἰς τὸ στήθος τῆς
περιτρώμου θαλαμηπόλου. Ὑπὸ φόβου συσχεθῆσα ἡ
ἀτυχεὲς κόρη προέδωκε τὸ μουσικὸν καὶ ὠμολόγησεν
ὅτι ἡ κυρία της διεσκέδαζε μετὰ τὸν κ. Μπέκκερ εἰς
τὸ ἐστιατόριον τῆς Μπέρλιν-Στράσσε.

... Ὁ Γιόχαν δὲν ἔμεινεν ἢ ὅσον χρόνον ἐχρειά-
σθη ἵνα λάθῃ τὸ στρατιωτικόν του περιστροφόν.
Μεθ' ὃ ἵππευσε καὶ ἀπῆλθεν ἐν καλπασμῷ.

... Ἦτο ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἡ Μπέρτα καὶ ὁ
Χάρρυ μετὰ πλούσιον δειπνὸν καὶ ἀφθονὸν πόσιν
καμπανίτου, ἀπεσύροντο ὅπως ἀναπαυθῶσιν. Ὁ

Χάρρυ έχων ἐνήγκαλισμένην τὴν εὐκαμπτον ὄσφυν τῆς φίλης του τὴν ὠδήγει εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἀποτυπῶν ἐν τῷ μεταξὺ τρυφερά φιλήματα ἐπὶ τῶν παρειῶν της, ὅτε ἡ θύρα ἤνοιξε διὰ λακτισίατος.

... Ἡ κ. Χάουσιαν ἔρρηξε τρομερὰν κραυγὴν, ἐνῶ ὁ Χάρρυ ἀνεζήτει τὸ εἶδος του, ἀγνοῦν ἀκόμη τί συνέβαινε. Τὸ ἤγγιζε δὲ ἤδη ὅτε πυροβολισμὸς ἀντήχησε καὶ ἔπεσον ἔχων διερρηγμένον τὸ κρανίον.

... Ὁ προδοθεὶς σύζυγος τότε ἔκλεισεν ἀμέσως τὴν θύραν καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν γυναῖκά του, ἥτις ὅμως ἦτο λιπόθυμος. Ἄλλα δὲν ἐπεθύμει νὰ τὴν φονεύσῃ τοιοῦτοτρόπως. Ἴνα πληρωθῇ ἡ ἐκδίκησίς του ἔπρεπε νὰ εὐλογῆται ἢ ἀποδοθῆται τὸ ἀποκτείνον. Ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐλογῆται τὸ ἀποκτείνον, ἔπρεπε νὰ εὐλογῆται ἢ ἀποδοθῆται τὸ ἀποκτείνον. Ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀποδοθῆται τὸ ἀποκτείνον, ἔπρεπε νὰ εὐλογῆται ἢ ἀποδοθῆται τὸ ἀποκτείνον.

... Ἄλλα ποῖα ἀνάτη; Ἡ μορφή δαίμονος θὰ ἦτο δι' αὐτὴν προτιμωτέρα. Μόλις ὅμως ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ ἐνθυμηθῇ τὰ λαβόντα χῶραν καὶ ὁ σύζυγός της φοβούμενος νέαν λιποθυμίαν καὶ ἐπιγόμενος νὰ ἐκδικηθῇ πλήρως, διότι ἤδη ἔκρουον καὶ διέσειον ἐξωθεν τὴν θύραν, ἐπλησίασε τὸ πολυκροτον εἰς τὸν κρόταφόν της καὶ ἐκ τοῦ σύγγεγγο ἐπυροδόλησεν.

... Ὅταν ἐπὶ τῷ νέῳ πυροβολισμῷ ἡ θύρα κατερρίφη βραθεῖσα, ὁ μὲν διπλοῦς φονεὺς ἐπήδα ἀπὸ τοῦ παραθύρου, τὸ δὲ δωματίον ἐπλημμύρει ἐκ τοῦ αἵματος τῶν δύο φονευθέντων. Ἦσαν ἀμφότεροι νεκροί.

... Ἀνεζήτησαν τὸν φονέα ἀλλ' οὗτος εἶχεν ἰππεύσει καὶ αὐθορμήτως προσήλθεν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Πότοδαμ, ὁμολογήσας ὅτι εἶνε ἔνοχος διπλοῦ φόνου.

— Ὀλίγα πράγματα μένουν ἀκόμη νὰ σὰς διηγηθῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ ἐργοδηγός. Ὁ ἀτυχὴς λοχαγός, τὸ θῆμα αὐτὸς τῆς εἰμαρμένης κατ' ἐμὲ, ἔσχε τὸ θάρρος νὰ μὴ αὐτοκτονήσῃ. Ἐδικάσθη καί, ἀνευρεθῶν ἐλαφρυντικῶν τινῶν περιστάσεων κατεδικάσθη εἰς δέκαετὴ μόνον εἰρκτὴν.

... Μετὰ τὴν ἐκτίσιν τῆς ποινῆς του ἐξεπατρίσθη ἐκουσίως καὶ μετέφερε τὸ βάρος τῆς ὑπάρξεώς του εἰς διάφορα μέρη ἕως ὅτου κατέληξεν ὁ πρῶν λοχαγός τοῦ Πυροβολικοῦ τῆς Γερμανίας νὰ γίνῃ ἐργάτης χειρῶναξ ἐν Χαλκίδι...

— Πῶς! εἶπον ἐκπληκτοί, μήπως εἶνε...
— Ὁ ἐργάτης ποῦ εἶδες πρὸ ὀλίγου ἐξεληθόντα ἀπὸ τὸ οἶνωπλεῖον ἐκεῖνο, τοῦ ὁποῦ ἡ φυσιολογία σου ἐφάνη κακοῦργος. Ἔχεις καὶ τὸρα αὐτὴν τὴν ἰδέαν;

— Ἐάν εἶνε ὅπως μὰς τὰ διηγήθηκε, ἀπήντησα ὁμιλῶν μετὰ διστακτικῶν τόνου, βεβαίως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε θῆμα. Ἄλλα ποῖος σου τὰ εἶπεν ἐσὲ δὲ αὐτὰ μὲ αὐτὰς μάλιστα τὰς λεπτομερείας;

— Ποῖος ἄλλος ἀπὸ αὐτὸν τὸν δυστυχῆ! εἶπεν ὁ ἐργοδηγός ἀνυψῶν τοὺς ὤμους. Συγκαταλέγεται μετὰ τῶν ἐργατῶν μου καὶ ἐπειδὴ γνωρίζω τὴν γλῶσσάν σου, εἰς τὴν ὁποίαν τοῦ εἶπον μερικὰς καλὰς λέξεις, ὑπεχρεώθη. Ὅταν δὲ κατόπιν τὸν ἐκέρασα ἕνα κρασί, ὁ ἀτυχὴς ἐνόμισεν ὅτι θὰ μοῦ ἐδείκνυεν ἐμπιστοσύνην, ἀφηγοῦμενος τὰς περιπέτειάς του, τὸ μαρτύριον μάλλον τῆς ζωῆς του, μὲ τὴν παράκλησιν ὅμως νὰ μὴ τὴν εἶπω εἰς ἄλλον. Ἐσφαλὼν ὅμως ἐγὼ τῷ ὄντι ποῦ σὰς τὴν διηγήθη διότι τὰ ἠννόησε καὶ θὰ ἐλυπήθη.

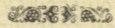
Συγχρόνως μὲ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως τοῦ φίλου μας εἶχον φθάσει εἰς τὸ σπῆτι. Ἀνήλθομεν καὶ κατεκλίθημεν οἰωπηλοί, ὡσεὶ πιεζόμενοι ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἣν μὰς προὔενησεν ἡ συγκινητικὴ ἱστορία τοῦ πρῶν Γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ὅτε τὴν ἐπομένην περὶ τὴν μεσημέριαν συννητήθημεν εἰς τὴν τράπεζαν οἱ τρεῖς φίλοι:

— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα χθὲς τὸ βράδυ ὅτι ἕκαστα ἀσχημα νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀτυχικοῦ ἐργάτου μου; εἶπεν ἔξαφνα ὁ ἐργοδηγός.

— Γιατί; ἠρωτήσαμεν ἀμφότεροι περιέργοι.
— Διότι σήμερον δὲν ἤλθεν νὰ ἐργασθῇ καὶ πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἐφυγεν ἕλως διόλου.
Πράγματι δὲ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν ἀνεφάνη πλέον.

ΑΛΥΤΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Δ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Ἐσπεροῦ» ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀναπτύξῃ τὸν πρὸς τὴν θεραπείαν τῶν Μουσῶν ζῆλον τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς ἐτι δὲ νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ κατὰ τὸ δυνατόν ἐπὶ τὸ κρεῖττον μορφωθῇ τὸ καλλιτεχνικὸν ἄλγαντον, τὸ ὁποῖον, ἔχει λόγους νὰ πιστεύῃ ὅτι ὑπάρχει εἰς πολλοὺς τῶν κ. κ. συνδρομητῶν, ἀπεφάσισε καθ' ὠρισμένα χρονικὰ διαστήματα νὰ κηρύττῃ διαγωνισμοὺς «Διηγηματικῶν καὶ Ποιητικῶν» εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνωσι μέρος μόνον οἱ συνδρομηταί.

Ἐυελπιστοῦντες ὅτι τοῦτο θέλει πάντας εὐαρεστήσει προκηρύσσομεν σήμερον «διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν διηγήματος» ὑπὸ τοὺς ἄνω καὶ ἀνωτέρω (1) νὰ μὴ υπερβαίνωσι τὰς 1000 λέξεις. 2) Νὰ εἶνε εὐανάγνωστα 3) Ὑπογεγραμμένα μὲ τὸ ἀληθὲς ὄνομα ἀπαραίτητως ἢ καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμον συγχρόνως — εἴαν ὁ συγγραφεὺς ἐπιθυμῇ νὰ δημοσιευθῇ τὸ διηγηματικὸν μὲ τὸ ψευδώνυμόν του. — 4) Νὰ φέρωσι πρὸ τοῦ τίτλου «διαγωνισμὸς διηγήματος» καὶ 5) Νὰ σταλῶσι τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 1ης Σεπτεμβρίου ἐ. ε.

Ἐξ ὄλων τῶν διηγημάτων θὰ βραβευθῶσι τὸ ὅλον 6, τρία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γυναικείου φύλλου καὶ τρία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνδρικοῦ.

Ὡς βραβεῖα δὲ ὀρίζομεν διὰ μὲν τὰ πρωτεύοντα 2 τὴν ἐν τῷ Ἐσπερῷ δημοσιεύσιν των μετὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν συγγραμμάτων των καὶ 2 εἰκονογραφημένα μυθιστορήματα, διὰ δὲ τὰ δευτερεύοντα ἐπίσης τὴν δημοσιεύσιν των—ἀν ὑπάρχῃ χῶρος—καὶ 2 εἰκονογραφημένα μυθιστορήματα καὶ διὰ τὰ τρίτεύοντα 2 ἐν μυθιστορηματικῶν εἰκονογραφημένων.

Εἴπομεν ἐν ἀρχῇ ὅτι σκοπὸς ἡμῶν σκοπὸς εἶνε νὰ ὑποδοθῆσωμεν τὸ κατὰ δύναμιν καὶ ὑποθάψωμεν τὴν πρὸς τὴν Πεζογραφίαν καὶ Ποίησιν ἀγάπην τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν. Τοῦτου ἕνεκα διὰ τὰ μὴ βραβεύομενα ἔργα θὰ ἐκζέρωμεν τὴν κρίσιν μας ἐν τῷ Ἐσπερῷ ὑποδεικνύοντες τὸσον τὰ σφάλματα ὅσον καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν διηγημάτων ἢ ποιημάτων διότι φρονοῦμεν ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἐκπληροῦμεν πληρέστερον τὸν σκοπὸν μας.

Περιορισμοὺς βεβαίως δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ θέσωμεν ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῆς ὕλης, τῆς μορφῆς κλπ. Αὐτὸς οὗτος ὅμως ὁ σκοπὸς τῆς κηρύξεως τῶν διαγωνισμῶν μας μὰς ἀναγκάζει νὰ σημειώσωμεν ἀδρῶς πως μερικὰς ἐνδείξεις — ἀν ἐπιτρέπεται — θεωροῦμεν δηλ. καλὸν ὡς πρὸς μὲν τὴν ὑπόθεσιν, εἰ δυνατόν, αὐτὴ νὰ λαμβάνηται ἐκ τῆς σημερινῆς μας κοινωνίας—πλουσιωτάτης ἄλλως τε—καὶ νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον πρωτότυπος, ὡς πρὸς δὲ τὴν μορφήν νὰ εἶνε ὅπως δὴποτε ἀρ-νο-υ-θ-ῶ-ι καὶ τέλος εἰς γλῶσσαν ὅσον τὸ δυνατόν ἀπλήν—ὄχι μαλλιάρην οὔτε διδασκαλικήν—καὶ εἰς ὕφος ἀνάλογον.

Ε. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος φύλλου ἤρχισεν ὁ γ'. διαγωνισμὸς τῶν λύσεων.

Καὶ ἐν τῷ γ'. τοῦτῳ διαγωνισμῷ οἱ ἔροισιν εἶναι οἱ αὐτοὶ δηλ. οἱ ἦσαν καὶ ἐν τῷ α'. καὶ β'. διαγωνισμῷ (φύλ. 1ον καὶ 9ον σελ. 1 καὶ 74)

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ἘΣΠΕΡΟΥ»

Καὶ ἐν ὑποσδόχῳ. Ὅλα τὰ ἐπεριμένοντα διὰ τὸν διαγωνισμὸν ἐγγραφῆς συνδρομητῶν, παντὸς εἶδους ἐνεργείας, ἀλλ' ὁμολογοῦμεν ὅτι συναπισμὸν ποτὲ δὲν ὑπεθέταμεν. Καὶ ὅμως τὸ Πρῶτον Πῦρ, μὰς γράφει, ὅτι ὑποχωρεῖ χάριν τῆς πρώτης, ἥτις κατὰ τὸ ἀ' φυλλάδιόν μας εἶχε τὸ ρε κ ὁ Δοκ Κ. Παντελάκη, παραχωρῶν εἰς αὐτὴν τὰ δικαιώματα τοῦ εἰς τὸν διαγωνισμὸν δι' ὅσους συνδρομητὰς (εἰρήσθω ἐν παρόδῳ 43 τὸν ἀριθμὸν) ἔχει καὶ δι' ὅσους θέλει ἀκόμη ἐγγράφει. Ἔστω, φίλτατον Πρῶτον Πῦρ, τὸ δεχόμεθα ἐπὶ τέλους ἀφοῦ ἐπιμένεις. Χαίρομεν διότι εἰς Μασσαλίαν ἐγνωρίσας τὸν διελθόντα ἐκεῖθεν φίλον καὶ συνεργάτην μας Ἀγγελον Αὐγερινόν, μὲ τὸν ὁποῖον ὁμίλεις διὰ τὸν «Ἐσπερον» πάντοτε ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καθ' ἃς διέμενεν ἐκεῖ. Ἐπιστολήν του, ἐννοεῖται, ἐλάδομεν.

Ὁ φίλτατος Περιηγητὴς παρατηρῶν ὅτι ὅλοι εὐχὰς μόνον δίδουν διὰ τὴν αὐξήσιν τοῦ φύλλου, οὐδεὶς δὲ λαμβάνει τὴν πρωτοβουλίαν νὰ προτείνῃ πρακτικόν τι, προτείνει εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἰδίως εἰς τοὺς εὐχρηθέντας ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως νὰ ἀρχίσουν νὰ ἐγγράφουν νέους συνδρομητὰς ἢ δὲ Διεύθυνσις τοῦ «Ἐσπεροῦ» θὰ ὑποχρεῖται νὰ ἐκδίδῃ ἐν φύλλον δωδεκάσελιδον ἅμα τῇ ἐγγραφῇ ἐνὶ ποσῷ νέων συνδρομητῶν. Ὁλοψύχως παραδεχόμενοι τὴν πρότασιν τοῦ φίλτατου Περιηγητοῦ δηλοῦμεν ὅτι: ἀπὸ τῆς σήμερον μολὶς συναρροῦνται δώδεκα νέοι ἐτήσιοι συνδρομηταὶ ἀπὸ τῶν ἑλλήνων τῶν συνδρομητῶν θὰ ἐκδίδωμεν καὶ ἐν φύλλον δωδεκάσελιδον, ἐκτὸς τούτου καὶ ἐν τῷ «Ἐσπερῷ» δὲ δημοσιεύομεν τὸν ἐγγράφοντα συνδρομητὰ καὶ παραπλευρῶν τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφέντων καὶ μετὰ τῶν ἐγγραφέντων τοὺς 12 νέους συνδρομητὰς θὰ βραβεύωμεν δύο διὰ κλήρου δι' ἐνὸς εἰκονογραφημένου μυθιστορηματός. Διὰ τοῦ μέσου δὲ τούτου εἴαν ἐγγραφῶσιν 120 νέοι συνδρομηταὶ τῇ ἐνεργείᾳ ὄλων τῶν ἡμῶν ὑπαρχόντων ἐξασφαλίζεται ἡ ἐπιθυμητὴ ἐκδοσις τοῦ «Ἐσπεροῦ» μέχρι τέλους τοῦ παρόντος ἔτους καὶ οὕτω θὰ δυνάμεθα νὰ θέσωμεν περισσότεραν ἀλληλογραφίαν κ.λ.π. καὶ θὰ λείψουν καὶ τὰ διηνεχῆ παράπονα. Ἐμπρὸς λοιπὸν, ὅλοι εἰς ἐνεργείαν.

Ζητεῖς, Σκάνδαλιάρη, νὰ ὑποχωρήσῃς εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἐγγραφῆς συνδρομητῶν χάριν τοῦ φίλου μας Δοξασμένου Στρατηγοῦ; Ἄ! δὲν πρέπει νὰ τὸ δεχθῇ. Χάριν ἀβρότητας αὐτὸς πρέπει νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς σέ. Τέλος ὅτι γείνη ἂς γείνη ταχέως διότι ὁ καιρὸς παρέρχεται καὶ ἂν ἀναγκασθῶμεν νὰ ἐξαγάγωμεν τὰ ἀποτελέσματα ἂν καὶ πολλοὶ μὰς παρακαλοῦν νὰ βραδύνωμεν ἀκόμη αὐτὰ ὅπως κατωρθώσωμεν καὶ συλλέξουν τὰς συνδρομὰς τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντων. Ἡμεῖς πρὸ τῆς θελήσεως τῶν συνδρομητῶν... κύπτομεν αὐχένα...

Φύλλα εἰς νέαν ἐγγραφείσαν, φίλτατη Φιλόγεως Κόρη, ἐστάλησαν. Δραχ. 2 ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν ὡς καὶ διὰ τὴν νέαν ἐγγραφείσαν. κ.κ. Γρ. Στεφάνου καὶ Γ. Ἀπέργην, Ἐν τὰ ὕθ. Συνδρομαί σας ἐλήφθησαν πρὸ καιροῦ, ἐκ λάθους δὲ δὲν ἐγένετο ὑμῖν γνωστὸν διὰ τοῦ φύλλου. Αἱ ἀποδείξεις ἰσχύουσιν ὥστε μὴ ἀνησυχεῖτε. Εὐχαριστοῦμεν. Δραχμ. 24, φίλτατον Ἀλυτον Αἰνιγμὰ ἐλήφθησαν καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ ὡς καὶ διὰ τοὺς ἀόκνους κόπους οὗς καταβάλλετε ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ «Ἐσπεροῦ».

Θὰ εὐγνωμονῶ ἀπειρῶς τὸν καλὸν μου ἐξάδελφον, μὰς γράφει ἡ Ἀστραία, διὰ τὴν εὐτυχῆ ἐμπνευσίν του νὰ μοῖ συστήσῃ τὸν «Ἐσπερον», ὅστις ἀποτελεῖ κατὰ τὴν κρίσιν μου ἀληθὲς θέλητρον καὶ ἀπόλαυσιν, λυπηρὸν δὲ εἶνε ὅτι εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ διερχώμεθα ὀλόκληρον 150ῆμερον ἀγωνιώδους προσδοκίας μέχρι οὗ λάβωμεν τὸ νέον φύλλον του. Ἐπιθυμοῦσα καὶ ἐγὼ νὰ συντελέσω κατὰ τι εἰς τὴν πρόδον αὐτοῦ γράφω δύο γνωρίμους μου». Πολὺ σὲ εὐχαριστοῦμεν, Ἀστραία, διὰ τὴν τὴν ἀγάπην ἣν δεικνύετε πρὸς τὸν «Ἐσπερον». Λύσεις, Π. Ἀσκήσεις, ἀντίτιμον 15 Μαρμαρυγῶν ὡς καὶ συνδρομητὰς ἐλήφθησαν. Πολὺ εὐχαρίστως ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σας, Μόνωσις.

Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, ποίημα ὡς καὶ λύσεις ἐλήφθησαν, Φάιβ-ο-κλόκ. Οἱ περὶ ὧν μὰς ἐρωτᾷς ἐπέστρεψαν τὰ φύλλα. Ἄλλοτε σὲ παρακαλοῦμεν, νὰ γράψῃς τὰς λύσεις εἰς ἰδιαίτερον γάρτην ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν. Μὰς ὀφείλετε λεπ. 50 δι' ἀλλαγὴν ψευδωνύμου. Μὰς παραπονεῖσθε, Ἐρατεινὸν Ὀμμα, ὅτι ἀρροῦμεν, νὰ δημοσιεύωμεν τὰς πληροφορίες σας. Δὲν μὰς λέτε καὶ σεῖς τί θέλετε νὰ κάμωμεν ἀφοῦ δὲν ὑπάρχῃ χῶρος; Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονὴν ὡς ἔχουν καὶ οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ μας.

Πολὺ εὐχαρίστως δεχόμεθα τὸ νέον σου ψευδώνυμον, Ζιζάνιον Πειραιῶς, ἀφοῦ τὸ ἀ'. Ζιζάνιον Πειραιῶς ἤλλαξε πλέον καὶ ἔλαβεν ἄλλο ψευδώνυμον. Ὁ ὑψ' ὑμῶν ἐγγραφεὶς κ. Μ. Χ. φιλάτῃ Λεωφόρος Ἀθηνῶν, ἐπέστρεψε τὰ φύλλα διὰ τι; Βραβεῖον ἐστάλη πρὸ καιροῦ.

Λύσεις ὡς καὶ Π. Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν, Ἀχόρταγῃ Ἀγάπῃ.

Καὶ ἐγὼ ἐλπίζω, Παληάτσε, ὅτι μετὰ ταῦτα ἐφόδια θὰ σκορπίσῃς τὴν εὐθυμίαν εἰς τοὺς συνδρομητὰς μας καὶ ὅτι ἡ φοῦσκά σου θὰ βάλῃ ἴσῃ θέσιν των ὅλα τὰ Ζιζάνια ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν διὰ μόνης τῆς φοῦσκάς σου δυνήθῃς νὰ λύσῃς τὰς Π. Ἀσκήσεις. Ἄν εἶχες τοῦλάχιστον τὸ ἔξροσ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου...

Ἀντίτιμον τριῶν Μαρμαρυγῶν ἐλήφθη, Ἐνοπλον Ζιζάνιον, καὶ ἐστείλαμεν αὐτὰς. Δὲν ἔχομεν λόγους νὰ εὐχαριστήσωμεν φίλτατη Καλύβη τῆς Ἐρημίτιδος διὰ τοὺς τόσους ἀόκνους κόπους οὗς καταβάλλετε ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ «Ἐσπεροῦ». Δραχ. 125 ὡς καὶ ἀγγελία με 45 νέους συνδρομητὰς ἐλήφθησαν καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Σοὶ εὐχόμεθα κατεῦθρον καὶ καλὴν διασκέδασιν... ἀλλά; ; Ὁ φίλτατος Κατακτητὴς Καρδιῶν μὰς γράφει: Τὴν προσ(γ)ῆ ἐβδομάδα ἐπιστρέφω ἐκ τοῦ μακροῦ ταξιδίου μου καὶ θάρξισω ἄλιν νὰ ἔχω ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν κλπ. Ἐλθέ λοιπὸν ταχέως, ἀγαπητὲ Κατακτητὰ Καρδιῶν καθόσον αἰ ἐνταῦθα κατακτησεῖς σου σὲ περιμένουν ἀνυπομόνως. Ἐλλείποντα φύλλα ἐστάλησαν, φίλτατε Κόμη Βενεσέκλ.

Λύσεις, φίλτατον Ζιζάνιον Ἀρσακείου, ὡς καὶ Π. Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν. Ὁ τρόπος τῆς χρήσεως τῶν Μαρμαρυγῶν, φίλτατον Μουσικὸν Ὀνειρον, ὑπάρχει εἰς τὸ δ'. φύλλον σελ. 31. Πολὺ σὰς εὐχαριστοῦμεν διότι τόσον πολὺ ἐπιθυμεῖτε τὴν αὐξήσιν τοῦ φύλλου. Τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μας, Μυροδόλος Πνοή, διὰ τὴν ἔκτακτον ἐπιστολήν σας. Χαίρομεν διότι ἀπεκτίσαμεν μίαν τόσον θερμὴν φίλην τοῦ «Ἐσπεροῦ» ὡς σεῖς. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰς εὐχὰς καὶ λοιποὺς καλοὺς ὑμῶν λόγους. Πολὺ εὐχαρίστως ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἐραρινὸν Ἀρωμα. Δι' ἐκεῖνο, ὅπερ μὰς ἐρωτᾷτε, ἐπιτρέπεται.

Ἀπὸ τοῦδε μόνον ἐκείνων οὐτινες ἔχουσι πλη-

ἔμπνευσίν του νὰ μοῖ συστήσῃ τὸν «Ἐσπερον», ὅστις ἀποτελεῖ κατὰ τὴν κρίσιν μου ἀληθὲς θέλητρον καὶ ἀπόλαυσιν, λυπηρὸν δὲ εἶνε ὅτι εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ διερχώμεθα ὀλόκληρον 150ῆμερον ἀγωνιώδους προσδοκίας μέχρι οὗ λάβωμεν τὸ νέον φύλλον του. Ἐπιθυμοῦσα καὶ ἐγὼ νὰ συντελέσω κατὰ τι εἰς τὴν πρόδον αὐτοῦ γράφω δύο γνωρίμους μου». Πολὺ σὲ εὐχαριστοῦμεν, Ἀστραία, διὰ τὴν τὴν ἀγάπην ἣν δεικνύετε πρὸς τὸν «Ἐσπερον». Λύσεις, Π. Ἀσκήσεις, ἀντίτιμον 15 Μαρμαρυγῶν ὡς καὶ συνδρομητὰς ἐλήφθησαν. Πολὺ εὐχαρίστως ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σας, Μόνωσις.

Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, ποίημα ὡς καὶ λύσεις ἐλήφθησαν, Φάιβ-ο-κλόκ. Οἱ περὶ ὧν μὰς ἐρωτᾷς ἐπέστρεψαν τὰ φύλλα. Ἄλλοτε σὲ παρακαλοῦμεν, νὰ γράψῃς τὰς λύσεις εἰς ἰδιαίτερον γάρτην ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν. Μὰς ὀφείλετε λεπ. 50 δι' ἀλλαγὴν ψευδωνύμου. Μὰς παραπονεῖσθε, Ἐρατεινὸν Ὀμμα, ὅτι ἀρροῦμεν, νὰ δημοσιεύωμεν τὰς πληροφορίες σας. Δὲν μὰς λέτε καὶ σεῖς τί θέλετε νὰ κάμωμεν ἀφοῦ δὲν ὑπάρχῃ χῶρος; Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονὴν ὡς ἔχουν καὶ οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ μας.

Πολὺ εὐχαρίστως δεχόμεθα τὸ νέον σου ψευδώνυμον, Ζιζάνιον Πειραιῶς, ἀφοῦ τὸ ἀ'. Ζιζάνιον Πειραιῶς ἤλλαξε πλέον καὶ ἔλαβεν ἄλλο ψευδώνυμον. Ὁ ὑψ' ὑμῶν ἐγγραφεὶς κ. Μ. Χ. φιλάτῃ Λεωφόρος Ἀθηνῶν, ἐπέστρεψε τὰ φύλλα διὰ τι; Βραβεῖον ἐστάλη πρὸ καιροῦ.

Λύσεις ὡς καὶ Π. Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν, Ἀχόρταγῃ Ἀγάπῃ. Καὶ ἐγὼ ἐλπίζω, Παληάτσε, ὅτι μετὰ ταῦτα ἐφόδια θὰ σκορπίσῃς τὴν εὐθυμίαν εἰς τοὺς συνδρομητὰς μας καὶ ὅτι ἡ φοῦσκά σου θὰ βάλῃ ἴσῃ θέσιν των ὅλα τὰ Ζιζάνια ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν διὰ μόνης τῆς φοῦσκάς σου δυνήθῃς νὰ λύσῃς τὰς Π. Ἀσκήσεις. Ἄν εἶχες τοῦλάχιστον τὸ ἔξροσ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου...

Ἀντίτιμον τριῶν Μαρμαρυγῶν ἐλήφθη, Ἐνοπλον Ζιζάνιον, καὶ ἐστείλαμεν αὐτὰς. Δὲν ἔχομεν λόγους νὰ εὐχαριστήσωμεν φίλτατη Καλύβη τῆς Ἐρημίτιδος διὰ τοὺς τόσους ἀόκνους κόπους οὗς καταβάλλετε ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ «Ἐσπεροῦ». Δραχ. 125 ὡς καὶ ἀγγελία με 45 νέους συνδρομητὰς ἐλήφθησαν καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Σοὶ εὐχόμεθα κατεῦθρον καὶ καλὴν διασκέδασιν... ἀλλά; ; Ὁ φίλτατος Κατακτητὴς Καρδιῶν μὰς γράφει: Τὴν προσ(γ)ῆ ἐβδομάδα ἐπιστρέφω ἐκ τοῦ μακροῦ ταξιδίου μου καὶ θάρξισω ἄλιν νὰ ἔχω ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν κλπ. Ἐλθέ λοιπὸν ταχέως, ἀγαπητὲ Κατακτητὰ Καρδιῶν καθόσον αἰ ἐνταῦθα κατακτησεῖς σου σὲ περιμένουν ἀνυπομόνως. Ἐλλείποντα φύλλα ἐστάλησαν, φίλτατε Κόμη Βενεσέκλ.

Λύσεις, φίλτατον Ζιζάνιον Ἀρσακείου, ὡς καὶ Π. Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν. Ὁ τρόπος τῆς χρήσεως τῶν Μαρμαρυγῶν, φίλτατον Μουσικὸν Ὀνειρον, ὑπάρχει εἰς τὸ δ'. φύλλον σελ. 31. Πολὺ σὰς εὐχαριστοῦμεν διότι τόσον πολὺ ἐπιθυμεῖτε τὴν αὐξήσιν τοῦ φύλλου. Τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μας, Μυροδόλος Πνοή, διὰ τὴν ἔκτακτον ἐπιστολήν σας. Χαίρομεν διότι ἀπεκτίσαμεν μίαν τόσον θερμὴν φίλην τοῦ «Ἐσπεροῦ» ὡς σεῖς. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰς εὐχὰς καὶ λοιποὺς καλοὺς ὑμῶν λόγους. Πολὺ εὐχαρίστως ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἐραρινὸν Ἀρωμα. Δι' ἐκεῖνο, ὅπερ μὰς ἐρωτᾷτε, ἐπιτρέπεται.

Ἀπὸ τοῦδε μόνον ἐκείνων οὐτινες ἔχουσι πλη-

ἔμπνευσίν του νὰ μοῖ συστήσῃ τὸν «Ἐσπερον», ὅστις ἀποτελεῖ κατὰ τὴν κρίσιν μου ἀληθὲς θέλητρον καὶ ἀπόλαυσιν, λυπηρὸν δὲ εἶνε ὅτι εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ διερχώμεθα ὀλόκληρον 150ῆμερον ἀγωνιώδους προσδοκίας μέχρι οὗ λάβωμεν τὸ νέον φύλλον του. Ἐπιθυμοῦσα καὶ ἐγὼ νὰ συντελέσω κατὰ τι εἰς τὴν πρόδον α

ρώσει τὴν συνδρομὴν τῶν ἢ πληρῶν οὐσι τακτικὰ τὰ φύλλα εἰς τοὺς διανομεῖς θὰ δημοσιεύονται πληροφορία, προτάσεις ἀνταλλαγῆς Μαρμαρυγῶν, Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, Ἔρασι Εὐθυμίας κλπ. καὶ μόνον αὐτοὶ θὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς τοὺς διαφόρους διαγωνισμοὺς τοῦ «Ἐσπερου» ὡς καὶ ψευδώνυμον. Θύδεμία ἐξαίρεσις θέλει γέινει.

Ἀποτελέσματα τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ. Περιφανῆ ἤρατο νίκην τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα. Ἐκ τῶν παρὰ τῶν διαγωνιζομένων ἀποσταλέτων ποιημάτων ἄτινα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον τοῦ «Ἐσπερου» τὸ τοῦ Κύματος τοῦ Φαλήρου βεβαίως δὲν ἦτο τὸ πρῶτον, δὲν ἦτο ὅμως καὶ ἄξιον τοιαύτης ψυχρᾶς ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν διορισθέντων κριτῶν, καθόσον δὲν κινώθησε νὰ συγκεντρώσῃ ἡ δὴ μόνον ψήφους, καίτοι ἀνῆκον εἰς τὴν ποιητικὴν τοῦ Φαλήρου μας θάλασσαν, τῶν λοιπῶν κερδηθειῶν ὑπὸ τοῦ Ἄλυτου Αἰνίγματος, ἐκτὸς ἐνὸς ὃν ἔλαβε τὸ φιλότατον Γιασεμί. Συγχαίροντες τῷ φιλότατῳ ποιητῇ τῶν «Ἀνεμωνῶν», σπεύδομεν οὐχ' ἧττον νὰ ἐκφράσωμεν καὶ εἰς τὸ ἀγαπητὸν Κύμα τοῦ Φαλήρου τὴν λύπην μας, εὐχόμενοι ἐπιτυχίαν ἐν τῷ μέλλοντι.

Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: Τὸ Ζιζάνιον Ἀρσακείου μὲ τὸν Ἰούλιον δὲ Μοντές, Ἐστεμμένην Καλλονὴν καὶ Ἀγωνιώσαν Καρδίαν. — Ὁ Παληάτσος μὲ τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα, Καλύδην τῆς Ἐρμητίδος, Λάτριδα Μουσικῆς, Ἰούλιον δὲ Μοντές καὶ Ζιζάνιον Ἀρσακείου. — Ἡ Φιλόγελως Κόρη μὲ τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα, Καλύδην τῆς Ἐρμητίδος, Δίδα Κάιτην Ποιήτρια καὶ Κύμα τοῦ Φαλήρου. — Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀρσίων μὲ τὸ Ζιζάνιον Ἀρσακείου, Καλύδην τῆς Ἐρμητίδος, Ἄλυτον Αἰνίγμα καὶ Δίδα Εὐτέριπην Κλωναρίδου. — Τὸ Φάθ-ο-κλόκ μὲ τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα, Δίδα Τζέμαν Σίδωριτς, Ἀγωνιώσαν Καρδίαν, Νύμφην τοῦ Ἀργολικοῦ, Δίδα Στέλλαν Σίμου, Δίδα Μαργ. Μεσσηνέλην, Ἀνοικτὴν Καρδίαν, Δίδα Λ. Χρῦση, Δίδα Ἑλένην Βοηκλῆ καὶ Φιλόγελων Κόρην (μὲ τ' ἀρχικῆ, εἰ δυνατόν). — Τὸ Ζιζάνιον Πειραιῶς μὲ τὸν Αἰθέριον Οὐρανὸν καὶ Δὸν Πατάτα. — Τὸ Ἐρατεινὸν Ὀμμα μὲ τὴν Τρικυμιώδη Θάλασσαν (διὰ δύο τευχῶν καὶ μὲ τὸ ὄνομά της, εἰ δυνατόν). — Τὸ Ἀρ-Νουβὸ μὲ ὅλα τὰ Ζιζάνια, ὅλας τὰς Λάτριδας καὶ ὅλας τὰς Καρδίας. — Ἡ Ἀγωνιώσα Καρδία μὲ τὴν Καλύδην τῆς Ἐρμητίδος, Φιλόγελων Κόρην, Ῥωμαντικόν, Πειραιώτην, Ῥωμαῖον, Ὀκεάνειον Ἀφρόν καὶ Μυρώσαν Αὔραν. — Ἡ Ἀνοικτὴ Καρδία δηλοῖ ὅτι πολὺ εὐχαρίστως ἀνταλλάσσει Μαρμαρυγὰς μὲ πάντας τοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίδας τοῦ «Ἐσπερου». — Ἡ Ἐστεμμένη Καλλονὴ μὲ τὸ Ἐρατεινὸν Ὀμμα, Τρωθεῖσαν Καρδίαν, Συρίζοντα Ὀφιν, Αἰθέριον Οὐρανόν, Ποιητὴν Οὐρανίων Μελωδίων, Τοξευθεῖσαν Καρδίαν, Πειραιώτην, Ῥωμαῖον, Ῥωμαντικὸν καὶ Ἀνέκφραστον Ἐρωτα.

Χαιρετισμοὶ, πληροφορία κλπ. Τὸ Κύμα τοῦ Φαλήρου εἰς ἀπόδειξιν τῆς εὐχαριστήσεως ἣν τοῦ προξενεῖ ἡ εἰδήσις τῆς Ἀχόρταγῆς Ἀγάπης ἐκπέπει τὸν γλυκύτερον φλοῖσθόν του κροτοῦν μεγαλοπρεπῶς παρὰ τὰ γρανιτώδη πλευρὰ τοῦ Βράχου τοῦ Φαλήρου. Τὸ ἴδιον προσφέρει τὰς προσήσεις τοῦ εἰς τὴν Ἐαρινὴν Νεφέλην καὶ ἐκφράζει τὸν θαυμασμὸν του πρὸς τὴν Λάτριδα τοῦ Ὠραίου διότι δὲν ἐννοεῖ τί θὰ πῆ «ἐμάντευσεν τὸ Κύμα τοῦ Φαλήρου»!... Τὰ κύματα δὲν μαντεύονται. — Ὁ Δοξασμένος Στρατηγὸς ἀπαντᾷ εἰς τὴν Φθινοπωρινὴν Νύχτιαν ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλο ἐνδοξώτερον πεδῖον πόλεμου, ἄλλως δὲν θὰ ἐξηγεῖτο ἡ ἐπιμαχία του μὲ τὸν Κατακτητὴν Καρδιῶν καὶ πληροφορεῖ τὸ Σκάνδαλον Ἀρσακείου ὅτι τὸν ἔκαμε νὰ γελᾷ μὲ

τὴν καρδίαν του διὰ τῆς πληροφορίας ὅτι τὸν ἐμάντευσεν ἐνῶ αὐτὸς δὲν μένει ἐν Ἑλλάδι. — Ὁ κ. Θεῶδ. Κοντός πληροφορεῖ τὸν Αἰθέριον Οὐρανὸν ὅτι δὲν ἔχει ψευδώνυμον καὶ ὅτι οὔτε Μαρμαρυγὰς ἀνταλλάσει. — Τὸ Πρῶτον Πῦρ πληροφορεῖ τὴν Ἰουλίαν δὲ Μοντές ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀνταλλάξῃ Μαρμαρυγὰς μετ' αὐτῆς καθότι ὢν φίλος τοῦ Ἰουλίου δὲ Μοντές δὲν θέλει νὰ τὰ χαλάσῃ μετὰ τὴν Ἰουλίαν δὲ Μοντές. — Ὁ Δὸν Σατανᾶς χαιρετᾷ τὸν Φρά Διάβολον καὶ πάντα τὰ Ζιζάνια καὶ πληροφορεῖ τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν ὅτι ὡς Σατανᾶς θὰ ἐγείρῃ καὶ πέτρας ἵνα τὴν γνωρίσῃ. — Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ζιζανίων χαιρετᾷ ἅπαντα τὰ Ζιζάνια. — Ὁ Sejan πληροφορεῖ τὴν Δίδα Ὀλγαν Πατσιαδου ὅτι εἶνε αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐγνώρισε τὴν θεῖαν της καὶ τὴν ἐξαδέλφην της ὅταν εὐρίσκατο ἐν Ἀθήναις. — Τὸ Σκάνδαλον Ἀρσακείου συμβουλεύει τὴν Ξανθοπλόκαμον Ἑλληνίδα νὰ εἶνε σοβαρωτέρα εἰς τὸν σιδηρόδρομον καὶ τὸ Πειραϊκὸν Σκάνδαλον νὰ δέχεται τὰς συμβουλὰς ὁσάκις τὸ συμβουλεύουν καὶ ἐρωτᾷ τὴν Λεωφόρον Ἀθηνᾶς πότε θ' ἀναχωρήσῃ διὰ Γερμανίαν. — Ἡ Καλύδη τῆς Ἐρμητίδος συγχαίρει τὴν Δίδα Μαρίαν Χρῦση διὰ τὸ «Δάκρυ» καὶ πληροφορεῖ τὴν Χρυσασαλλίδα ὅτι δέχεται νὰ τῇ φανερώσῃ τὰ ἀρχικὰ της, ἀφοῦ προηγουμένως αὐτῇ τῇ δώσῃ τὰ ἰδικὰ της. Ἡ ἴδια ἀντιχαιρετᾷ τὸν Βενδεργατὸν Κόπλ ὃν καὶ πληροφορεῖ ὅτι πράγματι κατοικεῖ ἐντὸς καλύδης τὴν ὁποίαν ἐννοεῖται ὅτι ἔχει κατασκευαστεῖ ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός του καὶ τὸν προκαλεῖ νὰ τὴν μαντεύσῃ καθὼς καὶ Λάτριδα τοῦ Ὠραίου ὅτι δὲν ἐπορεύσασε καθόλου καλὰ τὴν λεκανομεταίαν ὥστε νὰ μαντεύῃ τόσο εὐκόλως. — Τὸ Λευκὸν Ἀλυσσον Κύμα χαιρετᾷ τὸν Ἀνέκφραστον Ἐρωτα καὶ τὸν διαβεβαίει ὅτι ὑπάρχει καὶ μέση τις ὁδὸς μετὰ ἐκδικήσεως καὶ θανάτου· ζητεῖ δὲ τὴν μετ' αὐτοῦ ἀναλλαγὴν Μαρμαρυγῶν διὰ τριῶν τευχῶν. Τὸ ἴδιον οἰκτερεῖ τὸ Ζιζάνιον Νεολαίας διότι δὲν εἶνε συνεπὲς εἰς τοὺς λόγους του καὶ ἀσπάζεται τὴν Ναυτοπούλαν ἣτις κατέστη ἐπιλήσιμον. — Ὁ Ἐσπερος πληροφορεῖ τὴν Ἀγωνιώσαν Καρδίαν, ἀφοῦ ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ μάθῃ πόσος καιρὸς εἶνε ἀφ' ὅτου ἡ καρδία τῆς Καρδίας Γρανίτου ἐσκληρύνθη τόσο, ὅτι ἀπὸ τότε ποῦ ἔφαγε τὴν χυλόπητα τὴν ἔπαθε· δὲν εἶνε ἔτσι, Δις Καρδία Γρανίτης; — Τὸ Ἀρ-Νουβὸ ἐρωτᾷ τὴν Καρδίαν Γρανίτην ἕνεκα τίνος λόγου ἀποτρέφεται τὰ Ζιζάνια ἐνῶ, ἂν δὲν ἀπατάται, ἅπαντες οἱ ἄλλοι συνδρομητὰι καὶ συνδρομητρίαι τοῦ «Ἐσπερου» τὰ ἀγαποῦν τόσο πολὺ καίτοι εἶνε ζιζάνια; — Ἡ Δις Ὀλγα Πατσιαδου πληροφορεῖ τὸν Περιηγητὴν ὅτι δὲν τοῦ ἐζήτησε νὰ τῆς γράψῃ, ἀλλ' ἀπλῶς τῷ ὑπενώμιστε τὴν ὑπόσχεσίν του, ἄλλως τε οὐδ' αὐτὴ οὐδ' ἔ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης ἐπιδιώκουν διὰ τῆς βίας νὰ συνεισφέρουν οἱ πρὸς οὐς ἀποστεινοῦνται ὡς πρὸς δὲ τὰς Μαρμαρυγὰς τότε θὰ τῷ στείλῃ ὅταν λάβῃ αὐτὴ πρῶτον ἰδικὰς του καὶ δυνηθῇ νὰ μαντεύσῃ τὸ ψευδώνυμόν του. Ἡ ἴδια ἀσπάζεται τὴν Ἀχόρταγην Ἀγάπην, Τοξότιδα Καρδιῶν καὶ εὐχεται εἰς τὴν Τοξευθεῖσαν Καρδίαν πλήρη ἐπιτυχίαν κατὰ τὰς ἐξετάσεις της. — Ἡ Λεωφόρος Ἀθηνᾶς πληροφορεῖ τὴν μὲν Ἑλλάδα ὅτι ἴσως ἐννοεῖ ἄλλην ἡμέραν καθόσον τὴν 16ην Μαΐου οὐδεμίαν φοράν ἐσηκώθη διὰ τὸν καιρὸν, τὴν δὲ Καρδίαν Μουσικῆς ὅτι δὲν ἐσυνεῖθισε νὰ διδῇ λογαριασμὸν διὰ τύπους, χαιρετᾷ τὴν Μοῦσαν Θάλειαν καὶ Εὐτυχὴ Ὀνητὴν καὶ ἐρωτᾷ τὴν Λάτριδα Μουσικῆς ἀπὸ πότε ἔγινε τόσο σοβαρὰ μῆχρά· τὸ Ὠδεῖον τὴν ἔκαμε τοιαύτην; — Ὁ Εὐρώπας συγχαίρει τὴν Λεωφόρον Ἀθηνᾶς διὰ τὸ βραβεῖόν της καὶ χαιρετᾷ τὸν Μαυροθαλοσσίτην καὶ Ζιζάνιον Νεολαίας.